

Дрохва (скорочено)

Остап Вишня

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Колись давно, коли мені тільки 7 років було, поїхав я з двома дядьками-куркулями полювати на дрохв. Чоловіки взяли мене, щоб коней поганяв на гарбі.

Їдемо ми. Повна гарба сіна, та ще кругом і бур'яном обтикана! Я спереду сиджу, коні поганяю, рушниці на сіні лежать, кошик з глечиками та з харчами. А дядьки лежать горілиць на гарбі й намагаються співати.

Оце було моє перше полювання на дрохву! Далеко у степу чоловіки побачили сім птиць. Дядьки залягли у пшениці, а мені сказали об'їхати дрохв і наганяти їх до них. Я все робив так, як казав мені дядько Дорош. Але дуже вже мені закортіло роздивитися дрохв. Особливо отого, найбільшого, що весь час, голову високо підвівши, на гарбу на мою поглядав! А з-за бур'яну погано було видко. От я встав на гарбі й визирнув через бур'ян. Як розженеться найбільший, а за ним і всі, – знялися й полетіли. Я так і впав у гарбу! А вони полетіли не на дядьків, а вбік!

Потім полювання вже не було: я коники ловив, а дядьки з глечиків у чарки наливали та закусували, потім співали. А дядько Дорош все намагався довести, що: "Дрохва – дуже полохлива птиця!"

А дрохва таки справді дуже полохлива і дуже сторожка птиця. Полюють її отак, як ото ми колись із дядьком Дорошем полювали: гарбу і воза обтикують бур'яном, гілками з листям, а потім, об'їздячи табуна, наганяють поволеньки на схованих охотників. А найцікавіший спосіб полювати дрохву – це підкрастись до табуна на постріл і торохнуть. До дрохв треба лізти на череві. То нічого, що на другому кілометрі вашого підкрадання ви вже не штанами будете лізти і не сорочкою, а голими ліктями й голими коліннями, що на третьому кілометрі вже з колін і з ліктів кров капатиме. Воно того вартує, бо дрохвятий смалець лікує від бешихи.

От ви вже підкралися метрів зна п'ятдесят! Останні зусилля, ще метр – і дрохви... здіймаються й летять! Ви стріляєте "у божий світ, як у нову копійку", сідаєте, дерете натільну сорочку і перев'язуєте коліна й лікті! А потім уже потихеньку йдете додому.

Ви, ясна річ, не повірите, але одного разу я таки вбив дрохву. Убив, не підкрадаючись, а просто так – устрелив та й вже! Було це в серпні, віяв невеличкий вітерець. Бурячиння було високе й лапате, вітерець по нім тихенько лопотів, я поволі й потихеньку йшов, і дрохви мене підпустили, бо, очевидно, шум моїх кроків заглушало лопотіння гички. І я таки підстрелив малу дрохву.

Додому я їхав гордий. Святкувати здобич мало прийти чоловіка з двадцять. Я й сказав дружині, що краще однесу дрохву, хай там приготують, а ми всі туди підемо та й

посидимо, дрохви поїмо! Сповістів я всіх, що дрохву їстимемо там-то й там-то, в суботу. Зібралися їсти ту дрохву 28 чоловік. А дрохва маленька була. Поїли дрохву, з'їли ще індичку й гуску (це вже свійські птахи) і салату олів'є порцій з п'ятнадцять з'їли, було там іще й де-воляй, і карського шашлику! Різноманітної там було, одне слово, дичини! Вітали всі мене з щасливим полем, кричали, щоб мені й далі не було "ні пера ні пуху", а потім співали.

На ранок були вдома довгі балачки, але вже більше не про дрохву, а про квартиру, про дрова, про черевики для доньки. Балачки закінчилися сентенцією приблизно такого змісту: "Та доки ж я і взимку у літньому пальті ходитиму?" — "Та ти ж сама розумієш: дрохва! Не часто вона трапляється!" — "Дрохва?! - перебивають вас. - Дрохву чоловік на зиму в теплі краї проводить!" Я мусив виправдовуватися, що випадково устрелив. А вже Миколі Івановичу, що ото дрохву готував, кажу, що коли принесу ще дрохву готувати колись, хай тримає в землі (щоб запах вийшов) не два дні, а місяців зо два! "Не витримає, - зогниє!" — "От і добре! Не так багато я заробляю, щоб дрохви їсти".

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу